

Arrest

nr. 279 737 van 3 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Najate EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 21 september 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoekende partij reeds op 21 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Zweden. Op 4 oktober 2022 aanvaarden de Zweedse autoriteiten de terugname van verzoekende partij.

1.3. Op 14 oktober 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

die verklaart te heten;

naam: A. (..)

voornaam: R. (..) A M

(...)

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Mevrouw A. R. (..) A M, verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben bood zich op 21.09.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij diende formeel haar verzoek in op 21.09.2022. De betrokkene verklaarde dat ze eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden op 21.02.2020.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 26.09.2022. Ze verklaarde sinds 17.07.2022 religieus gehuwd te zijn met A. T. N. (..), geboren 09.08.1995, Palestijnse nationaliteit. Hij verblijft in Antwerpen in België. Betrokkene stelde dat het huwelijk via de telefoon werd voltrokken in Gaza. Betrokkene verklaarde dat ze eerder in 2019 wettelijk gehuwd met een man waarmee ze naar Zweden trok, dit huwelijk was door haar ouders geregeld. Betrokkene is momenteel wettelijk gescheiden. Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Ze stelde verschillende broers en zussen te hebben die in Zweden wonen. Betrokkene heeft één broer die in België woont, A. O. (..). Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een originele identiteitskaart voorleggen met nummer xxxxxxxx, afgegeven op 10.10.2018. Betrokkene stelde dat ze haar paspoort is verloren op de luchthaven in België.

Betrokkene verklaarde dat ze Palestina op 04.11.2019 heeft verlaten omdat haar toenmalige echtgenoot er problemen had. Ze trok per auto naar Egypte en reisde een dag later per vliegtuig naar Turkije met een visum. Ze verbleef ongeveer vier dagen in Turkije en maakte vervolgens de oversteek naar Griekenland waar ze ongeveer een maand verbleef, eerst in Kos en vervolgens in Athene. Betrokkene verklaarde dat er vervolgens valse documenten gebruikte om per vliegtuig naar Oostenrijk te reizen. Ze bleef er ongeveer drie dagen en trok daarna opnieuw per vliegtuig naar Zweden. Betrokkene stelde dat ze op 10.01.2020 in Zweden aankwam. Ze diende er een verzoek om internationale bescherming in maar stelde dat dit verzoek het voorwerp was van een afwijzing. Op 14.09.2022 verliet betrokkene Zweden en reisde ze per vliegtuig naar België. Betrokkene verklaarde dat ze het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds haar binnenkomst via Griekenland.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat ze naar België kwam omdat haar tweede echtgenoot en haar broer die in het verleden haar voogd was hier wonen. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat ze er bedreigd wordt door haar familie en haar ex-echtgenoot die tegen haar nieuwe huwelijk zijn. Ze stelde dat ze fysiek werd mishandeld door haar ex-echtgenoot en haar oudste broer. Terugkeren naar Zweden vindt ze om die reden te gevaarlijk.

Op 27.09.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Zweedse instanties. Zij stemden op 04.10.2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Arlanda-Stockholm.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zweedse instanties stemden op 04.10.2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1) d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zweedse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 04.10.2022 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat haar tweede echtgenoot met wie ze religieus is gehuwd hier woont, ook haar broer die in het verleden haar voogd was woont in België. Betrokkene verklaarde dat ze haar tweede echtgenoot sinds 2018 kent uit haar land van herkomst waar hij haar buurjongen was. Ze zijn echter pas een relatie begonnen in 2020 toen betrokkene in Zweden woonde en haar verklaarde echtgenoot in België. Betrokkene verklaarde daarenboven dat het religieuze huwelijk telefonisch werd voltrokken in Gaza en zij, noch haar echtgenoot hierbij aanwezig waren. We merken op dat de partner van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid in de zin van artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft van wie gezien kan worden als een gezinslid en die beperkt is tot de gezinsleden voor zover deze deel uitmaken van het gezin zoals het in het land van herkomst bestond en waaruit voortvloeit dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen die reeds in het land van herkomst een gezin vormden, verplicht moeten worden samengehouden. We benadrukken dat betrokkene haar verklaarde partner misschien wel heeft leren kennen in haar land van herkomst maar dat de relatie pas aanvang nam toen beide partijen reeds in een andere Europese lidstaat verbleven. Gegeven het feit dat Zweden reeds zijn akkoord gaf om verantwoordelijkheid voor het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene onder artikel 18(1) d op te nemen, zijn de artikels 9 en 10 niet van toepassing en is in deze geen verantwoordelijkheid weggelegd voor België. Verder dient nog te worden opgemerkt dat indien betrokkene haar verklaarde partner wenst te komen vervoegen, zij daarvoor de voorziene procedure betreffende gezinshereniging kan volgen. Het vragen van asiel om bij haar partner te kunnen blijven wordt gezien als een oneigenlijk

gebruik van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013- de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Zweden voor zover ons bekend tot op heden geen verzoek richtte aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van zijn partner om als verantwoordelijke lidstaat op te treden voor de behandeling van het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17(2) en dit met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van de gezinsleden van een in het land van herkomst nog niet gevormd gezin. Daarnaast bepaalt Artikel 16(1) dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Uit het dossier blijkt nergens dat de betrokken personen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 18(1) d aan Zweden als verantwoordelijke lidstaat de verzoeker de kans zal krijgen alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op een verzoek gericht aan de lidstaat verantwoordelijk in het verzoek van zijn partner om op te treden als verantwoordelijke lidstaat teneinde familierelaties te herenigen op humanitaire gronden, inzonderheid de erkenning van en het behoud van een familieband die niet bestond in het land van herkomst.

Betreffende de mogelijke beschouwing dat een overdracht aan Frankrijk een inbreuk zou betekenen op art.8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. In Palestina is nooit sprake geweest van een gezamenlijk gezinsleven. De betrokkene begon een relatie met haar verklaarde partner sinds 2020 toen zij in Zweden woonde en hij in België. Daarnaast verklaarde betrokkene dat het religieuze huwelijk tussen haar en haar verklaarde echtgenoot telefonisch werd voltrokken in Gaza terwijl zijn en haar partner niet aanwezig waren en op dat moment elk in een andere lidstaat verbleef. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven in één van de lidstaten dat in die mate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan door een overdracht aan Duitsland en desgevallend vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken onder de Dublin verordening geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat ze er bedreigd werd door haar familie en haar ex-echtgenoot die tegen haar nieuwe huwelijk zijn. Ze stelde dat ze fysiek werd mishandeld door haar ex- echtgenoot en haar oudste broer. Terugkeren naar Zweden vindt ze om die reden te gevaarlijk. We benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Zweedse instanties. De betrokkene verklaarde dat ze klacht indiende bij de Zweedse politie en verklaarde niet dat deze klacht niet serieus zou zijn genomen of niet correct behandeld zou zijn. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Zweedse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Het verzoek van betrokkene in Zweden werd afwezen. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees

and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Zweden (George Joseph en Michael Williams, "Asylum Information Database -Country Report - Sweden", laatste update 10.06.2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren. (Aida-rapport p. 45: "Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.") We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een "automatisme" is.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen en nieuwe elementen kan aanvoeren in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten. (Aida-rapport p. 61)

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken. (Aida-rapport p. 72). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst. (Aida-rapport p. 73-74)

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat ze in goede gezondheid is. Volgens het Aida-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen is afgewezen hebben echter enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen. (Aida-rapport, p. 83) Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse instanties. (...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid op. Zij stelt dat de bestreden beslissing betekend werd op 17 oktober 2022 en de laatste nuttige dag om onderhavig beroep in te dienen aldus 27 oktober 2022 was. Volgens verwerende partij werd het verzoekschrift evenwel pas op 28 oktober 2022 ingediend.

2.2. Ter terechtzitting wijst de Raad erop dat het verzoekschrift wel degelijk op 27 oktober 2022 werd ingediend zoals blijkt uit J-box. De verwerende partij bevestigt dat de advocaat van verzoekende partij haar het verzendbewijs heeft getoond en doet afstand van de exceptie. Het beroep werd wel degelijk tijdig ingediend.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoekende partij voert volgende middelen aan en licht deze als volgt toe in het verzoekschrift:

“Aangevoerde middelen: schending van de Europese verordening 343/2003, van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07. 1991 betreffende de verplichting tot formele motivering van administratieve handelingen, de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) , schending van het beginsel volgens hetwelk de Autoriteit met alle elementen van de zaak rekening moet houden, schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3, lid 2, van de DUBLIN II-verordening,

van het recht om te worden gehoord, van de rechten van de verdediging en van de verplichting tot zorgvuldigheid.

DAT de tegenpartij meent dat BELGIE niet verantwoordelijk is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag, die afhangt van ZWEDEN in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980.

DAT artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 toelaat aan de Minister of zijn afgevaardigde om een asielaanvraag te onderzoeken zelfs indien de verantwoordelijkheid van de behandeling ervan niet afhangt van BELGIE, voor zover de vluchteling daarmee instemt.

DAT de instemming van de verzoeker geen enkele twijfel lijdt.

DAT de tegenpartij een automatische toepassing heeft gemaakt van het Reglement van de Europese Unie nr 604/2013 van het Europees parlement en van de Raad van 26.06.2013 zonder de toestand van de verzoeker te onderzoeken evenals artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

DAT de rechtbank van eerste aanleg van BRUSSEL, in een vonnis van 18.05.2007, AR nr 07/227/C, gepubliceerd in het Blad van het Vreemdelingenrecht, april- mei-juni 2007, pg 175, preciseert :

« Dat de rechten die werden toegekend door artikel 3 van het EVRM, absolute rechten zijn die opgelegd zijn aan de Lidstaten. Dat wanneer deze laatste de macht hebben om het binnenkomen, het verblijf en de verwijdering te controleren van niet-onderdanen op het grondgebied, dan moeten zij toch rekening houden met artikel 3 van het EVRM die een fundamentele waarde toekent v/aarvan de waarborgen dienen toegepast te worden onafhankelijk van de nationaliteit of de administratieve toestand van de belanghebbende op het grondgebied ».

DAT blijkt dat de wederpartij in deze zaak de elementen die wijzen op het bestaan van een door artikel 3 EVRM verboden reëel risico van een behandeling, niet zo grondig mogelijk heeft onderzocht.

DAT verzoeker niettemin had aangevoerd dat de voorwaarden voor opvang en behandeling van asielzoekers in ZWEDEN bijzonder moeilijk waren.

DAT staat er:

"Immigrantenpopulaties werden nog steeds bijzonder getroffen door de COVID-19- pandemie. Ontwikkelingsprojecten in het noorden van het land gingen door zonder de instemming van de betrokken inheemse Sami-gemeenschappen. De regering heeft een nieuwe wet beloofd inzake de erkenning van het geslacht in de burgerlijke stand op basis van zelfidentificatie. Voorstellen om de surveillancebevoegdheden van de politiediensten uit te breiden en het recht van particuliere beveiligingsbedrijven om geweld te gebruiken uit te breiden, hebben tot bezorgdheid geleid. Er zijn nieuwe maatregelen van kracht geworden die de mogelijkheden voor vluchtelingen of migranten om gezinshereniging te verkrijgen, beperken". (Beschikbaar op: <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021/rapport-annuel-2021-europe-asie-centrale/article/suede-rapport-annuel-2021>)

"Het vuurwapengeweld is toegenomen in sommige buurten met veel criminaliteit en sociale uitsluiting, vooral onder jonge mannen. Vrouwen uit de getroffen buurten hebben in september een demonstratie georganiseerd om op te roepen tot krachtiger maatregelen om sociale ongelijkheid en armoede aan te pakken". (Beschikbaar op: <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021/rapport-annuel-2021-europe-asie-centrale/article/suede-rapport-annuel-2021>)

"Volksgezondheidsstudies hebben aangetoond dat immigranten nog steeds onevenredig vaak worden getroffen door ernstige of dodelijke vormen van COVID- 19. Deze studies hebben gewezen op sociaal-economische factoren, zoals overbevolkte huisvesting, alsook op lagere vaccinatiegraden". (

Beschikbaar op: <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021/rapport-annuel-2021-europe-asie-centrale/article/suede-rapport-annuel-2021>)

OVERWEGENDE dat de in 2021 gepubliceerde immigratiewet het voor vluchtelingen moeilijker maakt om een permanente verblijfsvergunning te krijgen.

"De recente immigratiewet van Zweden, die het voor vluchtelingen moeilijker maakt om een permanente verblijfsvergunning te krijgen, zal hun vermogen om in de samenleving te integreren, een stabiele baan te vinden of een normaal leven op te bouwen op cruciale wijze ondermijnen, terwijl zij leven met de onzekerheid dat hun verblijfsstatus periodiek wordt bedreigd, aldus het Euro-mediterraan Waarnemingscentrum voor de mensenrechten vandaag in een verklaring.

Het Zweedse parlement heeft onlangs een nieuwe verordening uitgevaardigd die de immigratiewetten nog strenger maakt om vluchtelingen te belemmeren permanent in Zweden te gaan wonen en deel uit te maken van de Zweedse samenleving, aangezien hun status en behoefte aan bescherming periodiek zullen worden getoetst en hun stabiliteit regelmatig in gevaar zal komen.

De nieuwe wet werd vorige maand door het Zweedse parlement goedgekeurd en trad op 20 juli in werking. Zij vervangt tijdelijke wetgeving die vijf jaar geleden werd ingevoerd om het toenmalige ongekeende aantal asielaanvragen te verminderen. De wet, die eind april door de sociaaldemocratisch-groene regering werd

ingevoerd, maakt verblijfsvergunningen voor vluchtelingen tijdgebonden, zoals onder de tijdelijke wet van 2016, en niet langer permanent zoals voorheen, sinds 1984.

Tijdelijke verblijfsvergunningen voor vluchtelingen zullen drie jaar geldig zijn, tenzij "dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde een kortere geldigheidsduur vereisen", en elke volgende nieuwe vergunning zal ook tijdelijk zijn en twee jaar geldig zijn.

Mensen met subsidiaire bescherming - wat betekent dat zij in hun eigen land worden geconfronteerd met foltering, de doodstraf of andere ernstige en individuele bedreigingen - en mensen in "uitzonderlijk moeilijke omstandigheden" zullen een verblijfsvergunning krijgen die slechts 13 maanden geldig is. Iets meer dan een jaar, ondanks hun grote kwetsbaarheid en de daaruit voortvloeiende behoefte aan bescherming.

Volgens de nieuwe regels wordt de verblijfsvergunning alleen verlengd als de situatie van de vluchteling niet is veranderd, maar dit lijkt verre van rechtszeker, transparant en voorspelbaar. In de EU is het al voorgekomen dat lidstaten bepaalde landen van herkomst als "veilig" beschouwen, terwijl duidelijk is vastgesteld dat zij dat niet zijn.

Bijvoorbeeld Denemarken met Syrië of Zweden zelf met Afghanistan, en dit is tot nu toe het geval geweest. De veranderingen zullen niet alleen gevolgen hebben voor vluchtelingen, maar ook voor alle andere niet-EU-buitenlanders die in Zweden wonen op een werk-, studenten- of gezinsvisum en permanent willen blijven. In een afzonderlijk en nog onduidelijk proces zullen Zweedse taal- en burgerschapskennisvereisten worden ingevoerd, alsook bewijs van een minimum aan financiële steun voor de persoon en de begeleidende familieleden. Volgens de nieuwe wet zal bijvoorbeeld de mogelijkheid van gezinshereniging worden geweigerd indien de gezinshereniger niet in staat is het gezinslid ook te onderhouden of indien hij of zij in Zweden niet over "passende huisvesting" beschikt.

Vorig jaar is een migratiecommissie met vertegenwoordigers van elke partij opgericht om, volgens de regering, een "humaan, rechtszeker en efficiënt" kader voor migratie te ontwikkelen. Toch staat Zweden met deze verscherping van de immigratieregels "op het laagste niveau in de EU als het gaat om migratiebeleid", vooral als men bedenkt dat tijdelijke verblijfsvergunningen ook zullen worden afgegeven aan kinderen en mensen in bijzonder moeilijke omstandigheden.

"Het besluit over tijdelijke vergunningen zal onzekerheid, angst en onveiligheid creëren onder migranten en vluchtelingen die in Zweden wonen en extra druk en obstakels opwerpen voor het welzijn en de integratie van mensen die zich toch al in een kwetsbare situatie bevinden", aldus Michela Pugliese, onderzoeker voor migratievraagstukken bij het Euro-mediterraan Waarnemingscentrum voor de mensenrechten. Het is moeilijk om deel uit te maken van de Zweedse samenleving, om te studeren, te werken en relaties op een vreedzame manier te ontwikkelen, als je leven daar letterlijk op zijn einde loopt".

Euro-Med Monitor roept Zweden op het recht om asiel te zoeken en te genieten te eerbiedigen, te beschermen en te handhaven ; ervoor te zorgen dat bij de tenuitvoerlegging van de nieuwe wetgeving rekening wordt gehouden met de praktische implicaties en nadelige gevolgen ervan, met name voor kinderen en alle personen in kwetsbare situaties ; en af te zien van het opleggen van onnodig bureaucratische procedures die migranten dwingen in een staat van onzekerheid, onvoorspelbaarheid en angst te leven." (Artikel beschikbaar op <https://euromedmonitor.org/fr/article/4532/La-récente-loi-suédoise-sur-la-résidence-permanente-et-ravera-1a-capacité-des-réfugiés-à-s'intégrer-et-à-travailler>)

AANGEZIEN uw Raad er in uitspraak nr. 141.818 van 25.03.2015 aan heeft herinnerd dat met betrekking tot

"het onderzoek van een algemene situatie in een land, het EHRM vaak belang hecht aan informatie die is vervat in recente rapporten van internationale organisaties die onafhankelijk zijn in de verdediging van de mensenrechten".

DAT de aanvrager geen banden heeft in Zweden.

DAT als hij terugkeert, hij geen onderdak, werk of middelen van bestaan zal hebben.

OVERWEGENDE dat verzoekster heeft verklaard dat zij Zweden heeft verlaten vanwege haar hertrouwen.

DAT in Zweden is haar ex-man en zijn familie.

DAT ze uitlegde dat ze fysiek werd mishandeld door haar ex-man en zijn oudere broer.

Terwijl haar man in België is.

OVERWEGENDE dat verzoekster in BELGIË is aangekomen om zich bij haar echtgenoot te voegen.

Verzoekster is in België met haar echtgenoot en broer, dat artikel 8 van het EVRM bepaalt dat :

"1° Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2° Een overheidsinstantie mag zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, tenzij dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en

strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 1 van bovengenoemd Verdrag bepaalt dat de Staten "aan een ieder die onder hun rechtsmacht valt, de in deel I van dit Verdrag omschreven rechten en vrijheden verzekeren".

DAT dit bevoegdheidscriterium verwijst naar een in wezen feitelijk begrip, namelijk de mogelijkheid voor staten om een "bepaalde macht" uit te oefenen over een persoon. Kortom, de mogelijkheid om inbreuk te maken op iemands fundamentele vrijheden houdt ipso facto de verplichting in om hem de in het Verdrag omschreven rechten te garanderen:

"Vanuit realistisch oogpunt moet de rechtsmacht van een staat worden geanalyseerd als de bevoegdheid van deze staat om het begaan van een met het verdrag strijdige handeling te verhinderen" (zie met name VELU, R.ERGEC, "La Convention Européenne des Droits de l'Homme", BRUYLANT, BRUXELLES, 1990, nr. 77, Dossiers du Journal des Tribunaux, JT.39, LARCIER, 2003, blz. 17).

In die zin heeft het Europees Hof reeds geoordeeld dat de loutere fysieke aanwezigheid van een persoon op het grondgebied van een verdragsluitende Staat hem de door het EVRM gewaarborgde bescherming verleent, en dit ongeacht de juridische kwalificatie van het verblijf van de betrokkene (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, D.C.UNITED KINGDOM, 02.05.1997, Europees Hof voor de Rechten van de Mens, amuur/Frankrijk, 25.05.1996).

dat artikel 8 van het EVRM niet alleen het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven beschermt, maar ook het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zodat de lidstaten en al hun staatsorganen, met inbegrip van hun overheidsadministratie, dit privé- en gezinsleven niet negatief mogen beïnvloeden.

Verzoekster stelt daarentegen dat de uitvoering van het genomen besluit een onevenredige inbreuk zou maken op haar recht op privé- en gezinsleven.

Wanneer een risico van schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt aangevoerd, moet worden onderzocht of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alvorens te onderzoeken of dit door de bestreden handeling wordt geschonden.

Wat verzoekster betreft, blijkt dat zij wel degelijk een privé- en gezinsleven leidt met haar echtgenoot en haar broer, die zich beiden in België bevinden.

Met deze elementen lijkt onvoldoende rekening te zijn gehouden voordat de beslissing ten aanzien van verzoeker werd genomen.

dat het behoud van deze familiekeren voor verzoekster van essentieel belang is.

dat rekening moet worden gehouden met artikel 8, tweede alinea, van het EVRM, dat inmenging door de overheid toestaat, mits deze bij wet is voorzien, wordt ingegeven door een of meer daarin genoemde legitieme doelstellingen en in een democratische samenleving noodzakelijk is om deze te verwezenlijken. In het laatste geval dient de Autoriteit aan te tonen dat zij een juist evenwicht wil vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk.

dat verzoekster van mening is dat het vereiste om naar Zweden terug te keren om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, geen louter formele eis lijkt te zijn, maar voor haar nadelige gevolgen heeft bij de uitoefening van haar recht op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven

DAT volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens :

"Wanneer een vreemdeling in een bepaald land een gezin heeft, kan de weigering om hem tot dat land toe te laten of de beslissing om hem uit te wijzen of uit te leveren de eenheid van zijn gezin in gevaar brengen en bijgevolg het respect voor zijn gezin ondermijnen" (zie EHRM, arrest MOUSTAQUIN/BELGIUM van 18 februari 1991, R.T.D.H., blz. 385, noot van P.MARTENS).

dat de Raad van State ook van oordeel was dat "de verwijdering van het grondgebied, die de onderbreking inhoudt van de daadwerkelijke, diepe en harmonieuze sociale betrekkingen die verzoekster sinds haar aankomst in BELGIË heeft opgebouwd, zowel met haar klasgenoten als met haar gastgezin, een maatregel is die niet in verhouding staat tot het door de wederpartij nagestreefde legitieme doel" (CE, 11.02.1999, arrest nr. 78.711, RDE, nr. 102, 1999, blz. 40).

DAT is ook bepaald:

"Wanneer de vreemdeling familiale, persoonlijke en sociale banden heeft in zijn land van vestiging en niet vaststaat dat de betrokkene dergelijke banden heeft in een ander land, moet de wederpartij, om het verwijderingsbesluit toereikend te achten, nauwkeurig aangeven hoe zij de belangen afweegt, rekening houdend met een dwingende sociale behoefte die hij moet vaststellen tussen het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en de legitieme doelstellingen van § 2 van voornoemd artikel 8, moet dit met name het geval zijn wanneer uit het dossier blijkt dat er elementen zijn die de reïntegratie van de betrokkene in de samenleving van het land waar hij is gevestigd, in gevaar kunnen brengen" (EG, arrest nr. 105. 428 van 09.04.2002).

In dit geval kan verzoekster niet terugkeren naar Zweden, waar zij haar ex- man vreest.

dat haar huidige echtgenoot in België aanwezig is.

Er is dus duidelijk sprake van inmenging, aangezien de uitvoering van het genomen besluit noodzakelijkerwijs een scheiding van verzoekster van haar gezinseenheid zou inhouden.

dat het bestreden besluit verzoeker verplicht om terug te keren naar Zweden, een land waar geen familiebanden of connecties bestaan, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM.

OVERWEGENDE DAT zij zich niet kan voorstellen ergens anders te leven dan bij haar man.

DAT overeenkomstig artikel 39/82, §4, lid 4, van de wet van 15.12.1980:

"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

DAT overeenkomstig artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de DUBLIN III- verordening:

"Wanneer een asielzoeker niet aan de oorspronkelijk als verantwoordelijk aangewezen lidstaat kan worden overgedragen omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat asymmetrische tekortkomingen vertonen die een risico van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhouden de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, blijft de criteria van hoofdstuk III bestuderen om vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. »

DAT de aangevochten beslissing zich er gewoonweg toe beperkt om het verblijfsrecht te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

DAT een bevel om het grondgebied te verlaten slechts in uitzonderlijke gevallen kan tussenkomen.

DAT de wet van 15.12.1980 toelaat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren maar dat het geenszins een verplichting betreft ;

DAT de aangevochten beslissing nalaat om rekenschap te geven in de appreciatie met betrekking tot de feitelijke elementen waarvan zij kennis had en waarvan de pertinentie ontegensprekelijk is.

DAT artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 beschikt dat :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.».

DAT de aangevochten beslissing om het grondgebied te verlaten diende voorafgegaan te worden door een persoonlijk en omstandig onderzoek.

DAT de beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning niet automatisch een beslissing tot verwijdering impliceert.

Dat de gevatte Raad reeds veelvuldig gemeend heeft :

« (...) de beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten vereist een appreciatie die rekening houdt met de verschillende wettelijke beschikkingen en derhalve een onderzoek van een afzonderlijke juridische basis en, anderzijds dat deze beslissingen afzonderlijke juridische gevolgen hebben en dat dient te worden besloten dat het afzonderlijke administratieve handelingen betreft (...) (CCE, 09.12.2013, nr 129.700)

DAT terzake, dient te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de aangevochten beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning geenszins gemotiveerd is en daarom, de feitelijke elementen waarop de verwerende partij zich steunt om een dergelijke beslissing te nemen niet impliceert.

DAT de tegenpartij de wettelijke verplichtingen, waarvan sprake in het middel, heeft miskent.

Dat daarom het past om deze beslissing te vernietigen."

3.3. De Raad stelt *prima facie* vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.5. Waar verzoekende partij betoogt dat artikel 51/5 van de vreemdelingenwet de verwerende partij de mogelijkheid laat om het verzoek om internationale bescherming ondanks de verantwoordelijkheid van Zweden toch zelf te behandelen, wijst de Raad erop dat dit inderdaad slechts een mogelijkheid is doch geen verplichting voor de verwerende partij. Het loutere feit dat verzoekende partij er zelf voor opteert dat België haar verzoek tot internationale bescherming behandelt maakt geenszins dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Uit de bestreden beslissing blijkt op het eerste gezicht genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij waarom zij haar verzoek tot internationale bescherming in België wenst behandeld te zien. De verwerende partij heeft duidelijk gemotiveerd waarom deze aangevoerde redenen niet volstaan om het verzoek in België te behandelen.

3.6. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij in aanmerking nam dat een overdracht aan de Zweedse autoriteiten niet mogelijk is indien zou vaststaan dat verzoekende partij hierdoor een reëel risico loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening hield met verzoekers verklaringen en met bemerkingen die worden gemaakt omtrent de behandeling van de verzoekers om internationale bescherming in Zweden en dat zij tot de volgende conclusie is gekomen:

“Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de zogenaamde Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinreglementering toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober

2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Zweden te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals

bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

3.8. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt in eerste instantie dan ook uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten.

Op grond van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”*

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.9. In de bestreden beslissing heeft verwerende partij in eerste instantie geoordeeld dat niet blijkt dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals bedoeld in artikel 3.2 van de Dublin III-verordening. Ook de opvang van verzoekers om internationale bescherming is volgens verwerende partij gegarandeerd in Zweden en wordt niet als menonwaardig beschouwd. Verwerende partij heeft zich hierbij gesteund op relevante, actuele landeninformatie over Zweden, met name het aangehaalde AIDA-rapport, waarvan kopie zich in het administratief dossier bevindt, dat onder meer specifiek handelt over de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders.

3.10. Verzoekende partij citeert uit een rapport van Amnesty International van 2021 maar de Raad kan op lezing van de door verzoekende partij vermelde citaten *prima facie* geenszins vaststellen dat dit afbreuk doet aan de bevindingen van de verwerende partij. Zo blijkt vooreerst op het eerste gezicht geenszins dat de covid-19 crisis, die trouwens de hele wereld heeft getroffen, maakt dat verzoekende partij bij overdracht naar Zweden het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, dit alles nog temeer in het licht van het feit dat de covid-19 crisis thans danig in kracht is afgenomen en geenszins blijkt dat de Zweedse autoriteiten geen maatregelen nemen om de mensen die zich op hun grondgebied bevinden maximaal te beschermen. Zo blijkt uit lezing van het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport dat de Zweedse autoriteiten tijdens de covid-19 crisis maatregelen namen om de behandeling van

verzoeken tot internationale bescherming op een veilige manier te laten verlopen (p. 29 en 42). Verder blijkt uit voormeld rapport (p.84): *“As regards access to health care in 2021, it should be noted that medical assistance in the context of Covid-19 is considered as urgent care, meaning that asylum seekers and undocumented migrants have access to it. Covid-19 vaccines have been and will continue to be offered for free to everyone in Sweden, including asylum seekers and undocumented migrants”* (eigen vertaling: (...) Medische hulp in de context van covid-19 wordt gezien als dringende hulp, wat betekent dat asielzoekers en illegale migranten er toegang toe hebben. Covid-19 vaccins werden en worden gratis aangeboden aan iedereen in Zweden, met inbegrip van asielzoekers en illegale migranten.).

Dat de covid-19 crisis voorts bepaalde belemmeringen en moeilijkheden met zich meebracht, houdt geenszins in dat verzoekende partij omwille van deze crisis als Dublin-terugkeerder naar Zweden riskeert een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te ondergaan, minstens toont de verzoekende partij dit met haar verwijzing naar een zeer algemeen citaat niet aan.

Verder maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier zij als Dublin-terugkeerder een risico loopt op onmenselijke behandeling in Zweden louter omdat er voorstellen werden gelanceerd om de surveillancebevoegdheden van en het gebruik van geweld door particuliere beveiligingsbedrijven uit te breiden. Ook het gegeven dat er in Zweden strengere gezinsherenigingsregels van kracht zijn maakt geenszins dat verzoekende partij daardoor een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Verder wijst de Raad erop dat geen enkele maatschappij gevrijwaard is van geweld en verzoekende partij evenmin op het eerste gezicht aantoont dat de Zweedse autoriteiten niet zouden optreden om geweld te beteugelen en aan te pakken.

3.11. Ook waar verzoekende partij erop wijst dat door de gewijzigde wetgeving vluchtelingen in Zweden moeilijker een permanente verblijfsvergunning krijgen en dit integratie zal bemoeilijken, wijst de Raad erop dat richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming via artikel 24 toestaat dat een tijdelijke verblijfsvergunning wordt afgeleverd aan erkende vluchtelingen. Uit het citaat opgenomen in het verzoekschrift blijkt dat de Zweedse autoriteiten conform deze bepaling hun wetgeving hebben aangepast nu zij een verblijfsvergunning voor drie jaar afleveren aan vluchtelingen en een verblijfsvergunning voor dertien maanden aan subsidiair beschermden, telkens verlengbaar. Verder blijkt geenszins dat de Zweedse autoriteiten niet conform voormelde richtlijn handelen bij hun beslissingen om al dan niet de verblijfsvergunning te verlengen. Verzoekende partij maakt met haar verwijzing op het eerste gezicht geenszins aannemelijk dat de Zweedse autoriteiten zich niet zouden houden aan de internationale en Europese regelgeving die hen bindt. Het argument dat deze verstrengde wetgeving vluchtelingen in een onzekere situatie plaatst en daardoor hun integratie zou bemoeilijken, houdt geenszins op het eerste gezicht in dat er sprake is van enige systeemfout of structurele tekortkoming in het asielsysteem in Zweden. Er blijkt immers niet dat vluchtelingen en subsidiair beschermden met een tijdelijke verblijfsvergunning in Zweden geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt of dat hen de rechten verbonden aan hun status zouden worden onttrokken. Wat betreft voorts de implicaties van de verstrengde migratiewetgeving in Zweden op legaal verblijvende derdelanders, wijst de Raad erop dat dit geen betrekking heeft op verzoekende partij die in het kader van de Dublin-III verordening terugkeert naar Zweden.

3.12. Met het blote betoog voorts dat zij in Zweden geen onderdak, werk of middelen van bestaan zal hebben slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij – geënt op een toonaangevend rapport – waaruit blijkt dat geenszins kan gesteld worden dat de Zweedse autoriteiten hun internationale en Europese verplichtingen niet zouden nakomen of dat verzoekende partij als Dublin-terugkeerder in Zweden het gevaar loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling.

3.13. Verder, waar verzoekende partij haar verklaringen herhaalt waarom zij Zweden heeft verlaten, met name omdat zij door haar ex-man en oudere broer mishandeld werd en zij hertrouwd is met een in België verblijvende man, wijst de Raad erop dat de verwerende partij deze verklaringen in ogeschouw heeft genomen en daaromtrent als volgt heeft vastgesteld:

"De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 26.09.2022. Ze verklaarde sinds 17.07.2022 religieus gehuwd te zijn met A. T. N. (...), geboren 09.08.1995, Palestijnse nationaliteit. Hij verblijft in Antwerpen in België. Betrokkene stelde dat het huwelijk via de telefoon werd voltrokken in Gaza. Betrokkene verklaarde dat ze eerder in 2019 wettelijk gehuwd met een man waarmee ze naar Zweden trok, dit huwelijk was door haar ouders geregeld. Betrokkene is momenteel wettelijk gescheiden. Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Ze stelde verschillende broers en zussen te hebben die in Zweden wonen. Betrokkene heeft één broer die in België woont, A. O. (...).

(..)

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat ze naar België kwam omdat haar tweede echtgenoot en haar broer die in het verleden haar voogd was hier wonen. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat ze er bedreigd wordt door haar familie en haar ex-echtgenoot die tegen haar nieuwe huwelijk zijn. Ze stelde dat ze fysiek werd mishandeld door haar ex-echtgenoot en haar oudste broer. Terugkeren naar Zweden vindt ze om die reden te gevaarlijk.

(..)

Betrokkene verklaarde dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat haar tweede echtgenoot met wie ze religieus is gehuwd hier woont, ook haar broer die in het verleden haar voogd was woont in België. Betrokkene verklaarde dat ze haar tweede echtgenoot sinds 2018 kent uit haar land van herkomst waar hij haar buurjongen was. Ze zijn echter pas een relatie begonnen in 2020 toen betrokkene in Zweden woonde en haar verklaarde echtgenoot in België. Betrokkene verklaarde daarenboven dat het religieuze huwelijk telefonisch werd voltrokken in Gaza en zij, noch haar echtgenoot hierbij aanwezig waren. We merken op dat de partner van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid in de zin van artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft van wie gezien kan worden als een gezinslid en die beperkt is tot de gezinsleden voor zover deze deel uitmaken van het gezin zoals het in het land van herkomst bestond en waaruit voortvloeit dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen die reeds in het land van herkomst een gezin vormden, verplicht moeten worden samengehouden. We benadrukken dat betrokkene haar verklaarde partner misschien wel heeft leren kennen in haar land van herkomst maar dat de relatie pas aanvang nam toen beide partijen reeds in een andere Europese lidstaat verbleven. Gegeven het feit dat Zweden reeds zijn akkoord gaf om verantwoordelijkheid voor het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene onder artikel 18(1) d op te nemen, zijn de artikels 9 en 10 niet van toepassing en is in deze geen verantwoordelijkheid weggelegd voor België. Verder dient nog te worden opgemerkt dat indien betrokkene haar verklaarde partner wenst te komen vervoegen, zij daarvoor de voorziene procedure betreffende gezinshereniging kan volgen. Het vragen van asiel om bij haar partner te kunnen blijven wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013- de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Zweden voor zover ons bekend tot op heden geen verzoek richtte aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van zijn partner om als verantwoordelijke lidstaat op te treden voor de behandeling van het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17(2) en dit met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van de gezinsleden van een in het land van herkomst nog niet gevormd gezin. Daarnaast bepaalt Artikel 16(1) dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Uit het dossier blijkt nergens dat de betrokken personen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 18(1) d aan Zweden als verantwoordelijke lidstaat de verzoeker de kans zal

krijgen alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op een verzoek gericht aan de lidstaat verantwoordelijk in het verzoek van zijn partner om op te treden als verantwoordelijke lidstaat teneinde familiërelaties te herenigen op humanitaire gronden, in zonderheid de erkenning van en het behoud van een familieband die niet bestond in het land van herkomst.

Betreffende de mogelijke beschouwing dat een overdracht aan Frankrijk een inbreuk zou betekenen op art.8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. In Palestina is nooit sprake geweest van een gezamenlijk gezinsleven. De betrokkene begon een relatie met haar verklaarde partner sinds 2020 toen zij in Zweden woonde en hij in België. Daarnaast verklaarde betrokkene dat het religieuze huwelijk tussen haar en haar verklaarde echtgenoot telefonisch werd voltrokken in Gaza terwijl zijn en haar partner niet aanwezig waren en op dat moment elk in een andere lidstaat verbleef. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven in één van de lidstaten dat in die mate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan door een overdracht aan Duitsland en desgevallend vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken onder de Dublin verordening geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat ze er bedreigd werd door haar familie en haar ex-echtgenoot die tegen haar nieuwe huwelijk zijn. Ze stelde dat ze fysiek werd mishandeld door haar ex-echtgenoot en haar oudste broer. Terugkeren naar Zweden vindt ze om die reden te gevaarlijk. We benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Zweedse instanties. De betrokkene verklaarde dat ze klacht indiende bij de Zweedse politie en verklaarde niet dat deze klacht niet serieus zou zijn genomen of niet correct behandeld zou zijn. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Zweedse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Het verzoek van betrokkene in Zweden werd afwezen. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk inhoudt op haar recht op gezins- en privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

3.14. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hiertoe moet nagegaan worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of

familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggende zaak betoogt verzoekende partij dat zij een religieus huwelijk aanging met een man die in België verblijft. Zij brengt evenwel geen enkel stuk aan waaruit de correctheid van haar beweringen zou kunnen afgeleid worden. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij, toen zij gehoord werd, verklaarde dat zij in 2020 een relatie begonnen is met de in België verblijvende man toen zij in Zweden verbleef en dat het religieuze huwelijk op 17 juli 2022 telefonisch werd voltrokken in Gaza waar geen van beiden bij aanwezig was. Verzoekende partij kwam op 14 september 2022 naar België. Gelet op voorgaande verklaringen alsmede het ontbreken van enig concreet gegeven waaruit een werkelijk beleefde en hechte gezinsrelatie blijkt, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat: *"Betreffende de mogelijke beschouwing dat een overdracht aan Frankrijk een inbreuk zou betekenen op art.8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. In Palestina is nooit sprake geweest van een gezamenlijk gezinsleven. De betrokkene begon een relatie met haar verklaarde partner sinds 2020 toen zij in Zweden woonde en hij in België. Daarnaast verklaarde betrokkene dat het religieuze huwelijk tussen haar en haar verklaarde echtgenoot telefonisch*

werd voltrokken in Gaza terwijl zijn en haar partner niet aanwezig waren en op dat moment elk in een andere lidstaat verbleef. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven in één van de lidstaten dat in die mate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan door een overdracht aan Duitsland (lees: Zweden) en desgevallend vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken onder de Dublin verordening geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM.” Het loutere feit dat verzoekende partij in België inwoonde bij haar voorgehouden partner toont *an sich* evenmin het bestaan van een beschermenswaardige gezinsrelatie aan.

Gelet op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken maakt zij op het eerste zicht niet aannemelijk dat de persoonlijke band tussen haar en haar voorgehouden partner voldoende hecht is om de bestreden beslissing als een schending van artikel 8 EVRM te beschouwen.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat zij ook een gezinsleven zou hebben met haar broer die in België verblijft, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen de verwanten. Verzoekende partij, die volwassen is en reeds sinds november 2019 zelfstandig in andere lidstaten heeft verbleven en voorts verklaarde dat er geen financiële steun is vanwege haar broer maar er enkel sprake is van een goede band, maakt niet aannemelijk dat er enige bijzondere afhankelijkheidsband met haar broer voorligt die maakt dat er tussen hen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Een schending van artikel 8 EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond. Verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de bevindingen van de verwerende partij dat: *“Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013- de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Zweden voor zover ons bekend tot op heden geen verzoek richtte aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van zijn partner om als verantwoordelijke lidstaat op te treden voor de behandeling van het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17(2) en dit met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van de gezinsleden van een in het land van herkomst nog niet gevormd gezin. Daarnaast bepaalt Artikel 16(1) dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Uit het dossier blijkt nergens dat de betrokken personen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 18(1) d aan Zweden als verantwoordelijke lidstaat de verzoeker de kans zal krijgen alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op een verzoek gericht aan de lidstaat verantwoordelijk in het verzoek van zijn partner om op te treden als verantwoordelijke lidstaat teneinde familierelaties te herenigen op humanitaire gronden, in zonderheid de erkenning van en het behoud van een familieband die niet bestond in het land van herkomst.”*

Verzoekende partij die pas sinds 14 september 2022 op het Belgische grondgebied verblijft en die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf toont daarnaast ook niet aan dat enig door artikel 8 van het EVRM beschermd aspect van haar privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang gebracht wordt. Zij maakt met haar betoog op het eerste gezicht geenszins aannemelijk dat zij op amper twee maanden tijd een beschermenswaardig privéleven in België heeft opgebouwd.

3.15. Voor zover verzoekende partij nogmaals herhaalt dat zij niet naar Zweden terug kan omdat zij haar ex-man vreest wijst de Raad erop dat de verwerende partij gemotiveerd heeft dat verzoekende partij zelf verklaarde klacht te hebben kunnen neerleggen en dat zij niet verklaard heeft dat deze klacht niet serieus zou genomen worden of niet correct behandeld zou zijn. Verzoekende partij doet met haar loutere

verklaringen geen afbreuk aan de conclusie van de verwerende partij dat niet blijkt dat in geval van problemen zij inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zou krijgen van de Zweedse autoriteiten.

3.16. Het eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekende partij is een volwassen vrouw die verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben. Zoals voorts blijkt uit de bespreking hoger heeft de verwerende partij rekening gehouden met haar verklaringen dat zij in België een gezins- of familieleven heeft. Het loutere feit dat zij verklaarde een broer in België te hebben, laat voorts niet toe het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met deze broer zonder meer te aanvaarden. Daarnaast blijkt evenmin dat verzoekende partij gezondheidsproblemen heeft die een overdracht naar Zweden in de weg staan. Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting er nog op wijst dat verzoekende partij een zelfmoordpoging in Zweden heeft ondernomen, waarvan zij ook melding maakte tijdens het gehoor, en dat zij aldus psychische problemen heeft die de verwerende partij niet heeft onderzocht, wijst de Raad erop dat uit het gehoor van verzoekende partij evenzeer blijkt dat zij verklaarde gezond te zijn. Gelet hierop ziet de Raad op het eerste gezicht niet in waarom de verwerende partij nog een verder onderzoek zou moeten verrichten naar de gezondheid van verzoekende partij, weze het fysiek of mentaal, temeer verzoekende partij ook geen enkel objectief gegeven bijbrengt zoals een medisch attest waaruit blijkt dat zij wel degelijk mentale problemen heeft.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.17. Waar verzoekende partij nog een schending van artikel 6 EVRM aanvoert, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden, dit nog naast de vaststelling dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principiearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in Grote Kamer heeft gesteld.

3.18. Naast de vaststelling dat verzoekende partij eveneens nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze haar recht om te worden gehoord – dat onderdeel uitmaakt van de rechten van verdediging – is geschonden, wijst de Raad erop dat verzoekende partij via het gehoor dat plaatsvond op 26 september 2022 wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld alle volgens haar relevante informatie aan te brengen bij het bestuur. Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, §80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet treffen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Uit de bespreking hoger blijkt dat dit niet het geval is.

3.19. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift voorts nog lijkt aan te geven dat zij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, wijst de Raad erop dat het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag,

toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het EHRM heeft tevens reeds geoordeeld dat, *“gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep”* (EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 66; EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v.) waarbij een jurisprudentiële constructie niet volstaat (EHRM 23 februari 2012, Hirsi Jamaa t. Italië, §§ 198-200).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

De Raad merkt tevens op dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de lidstaten bij het EVRM een zekere appreciatiemarge hebben wat de wijze betreft waarop ze zich conformeren aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM hen oplegt en dat het geheel van het door het interne recht geboden beroepsmogelijkheden moet in aanmerking worden genomen teneinde te beoordelen of de ter beschikking staande rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 53; EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, § 99; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §48-50; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verder dient benadrukt te worden dat het EHRM al verschillende keren geoordeeld heeft dat het woord beroep of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM niet betekent dat dit inhoudt dat het beroep ook een positieve uitkomst moet kennen voor de verzoeker, maar enkel dat er een beroep moet openstaan bij een instantie die bevoegd is om de merites van een zaak in het licht van de schending van een bepaling van het EVRM te onderzoeken. (zie EHRM, 21 oktober 2008, nr. 12622/04, Ivakhnenko v. Russia (decen EHRM, 15 juni 2010, nr. 30523/07, §78, Adamczuk v. Poland (revision)).

De Raad wijst er op dat de bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, §1 van de vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 van de vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, dan strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zich in casu beroept op een schending van de artikelen 3 en 6 EVRM, en zij vastgehouden is met het oog op verwijdering heeft de Raad thans zoals blijkt uit de bespreking hoger deze grieven onderzocht waarbij hij besloten heeft dat op het eerste gezicht de schending van deze hogere rechtsnormen niet aannemelijk wordt gemaakt. Een schending van artikel 13 EVRM ligt geenszins voor.

3.20. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

S. DE MUYLDER